

Mijn eerste lesdag op een middelbare school.

Ik ben via een uitzendbureau aan de slag gegaan als docent techniek op een middelbare school in Bellingwolde. Ik kon hier werken voor twee dagen in de week namelijk maandag en vrijdag. Ik wil hier een verslag doen van mijn eerste werkdag op deze school. Aangezien ik soms moeite heb met het vergelijken van de leerstof die ik meekrijg op mijn PDA cursus omdat dit zeer praktisch gericht is en in de PDA toch vergelijken worden getrokken met een klas scholieren heb ik dit aangegrepen om de 6 rollen van de leraar in de praktijk te brengen. Ik moest om half elf beginnen en had afgesproken dat ik eerder aanwezig zou zijn i.v.m. het doornemen van een aantal zaken. Jammer genoeg was er weinig begeleiding van de school uit. Ik kreeg de sleutel van het lokaal en een smoelenboekje van de groepen die ik les moest geven. Beetje jammer, maar ik maak er wat van dacht ik en zagezegd zo gedaan. Met de rol van gastheer in mijn achterhoofd ging ik naar het lokaal met de sleutel in de aanslag. De kinderen stonden te wachten totdat ik de deur opendeed en ik heb als gastheer de kinderen begroet toen ze naar binnen kwamen. (Slooter blz. 83) De kinderen begroeten mij netjes met meneer, iets wat ik nog niet kende. Toen de kinderen hun telefoons in de zakjes bij de deur hadden gedaan zijn ze op hun plek gaan zitten. Ik ben begonnen met mijzelf voor te stellen en met welke reden ik er was. (Slooter blz. 89) Ik heb ook uitgelegd dat ik geen vervanger was maar een invalkracht voor de leraar die ziek was. Omdat ik alleen was en niks wist over de school en de regels en de manier van werken ben ik de kinderen vragen gaan stellen. Ik weet dat kinderen behulpzaam zijn als ze iets weten en hier moest ik gebruik van maken. Ik heb met de leerlingen besproken dat we eerst gaan kijken waar ze gebleven waren bij de laatste les. Het verbaasde mij dat de meeste leerlingen dit niet wisten maar er kwamen langzaam antwoorden. Ik heb een paar leerlingen gevraagd met mij mee te gaan het magazijn in om mij aan te wijzen waar de werkstukken lagen en er ontstond gelijk een leuke samenwerking. (Slooter blz. 89) Twee leerlingen hielpen mij met zoeken en twee anderen brachten het vervolgens het lokaal in om uit te delen aan de leerlingen. Ik had zelf ook een stapel met papieren werkstukken waar de namen op vermeld stonden. Deze kon ik opnoemen en ik liet dan de desbetreffende leerling deze bij mij ophalen. Dit was gelijk een mooie aangelegenheid om de namen te leren en de leerlingen te leren kennen. Vervolgens zijn de leerlingen aan de slag gegaan met de werkstukken waar ze al een keer mee begonnen waren. Het mooie van techniek is dat je als leraar rond kunt lopen en met de leerlingen die om hulp vragen gelijk een praatje kunt maken. Het is heel snel duidelijk als je rondkijkt wie er aardigheid heeft aan knutselen en wie er niet zoveel zin in heeft. Door vragen te stellen aan de leerlingen kom ik meer te weten over de achtergronden, leeftijd en cognitieve vaardigheden. (Slooter blz. 83)

Als de leerlingen mij roepen om iets uit te leggen of voor te doen krijg ik de indruk dat mijn zelfverzekerdheid een positieve uitwerking heeft op de groep. Ze zien dat ik er verstand van heb en ik krijg bijna het gevoel dat degene waar ik voor inval deze vaardigheden minder heeft toegepast. Ik kan hier niet over oordelen maar de leerlingen zijn wat dat betreft wel eerlijk en zo kom je er heel snel achter hoe er normaal gesproken gewerkt wordt. Als didacticus ga ik de klas rond en stel de leerlingen individueel vragen waarom ze iets op die

manier doen en als het nodig is laat ik zien hoe ik het zou doen. Ik zeg niet dat ze het fout doen maar ik geef aan hoe het misschien nog beter en of makkelijker kan. Dit vinden ze fijn en laten dat weten door mij te bedanken en ik zie dat daardoor meer enthousiasme ontstaat met het bezig zijn aan de opdracht. Soms zie ik een leerling iets heel goed doen en ik geef die dan een compliment zodat andere leerlingen dat ook horen. De leerling wordt blij van een compliment en meer gemotiveerd om zo verder te gaan of het zelfs nog beter te gaan doen. Ik heb als duikinstructeur geleerd om bij lastige oefeningen de nadruk te leggen op hoe goed het gaat. Bijvoorbeeld een masker gevuld met water onderwater uitblazen. Dit was altijd een van de lastigste oefeningen van de cursus voor de meeste leerlingen. In het PADI-onderwijs systeem leer je dat je een leerling die deze oefening nog niet zo goed kan uitvoeren niet gaat afbranden als het niet goed gaat, maar juist complimenten geeft (positieve feedback) en dan aangeven dat het op een andere manier nog beter kan. Dit werkt het beste met leerlingen en ik merk dat dit in iedere vorm van onderwijs toe te passen is. (Slooter blz. 117)

Ik zie ook een aantal leerlingen afgezonderd bezig of nauwelijks iets uitvoeren. Ik ga hier even bij zitten en probeer te achterhalen wat de reden is dat ze dit doen. Ik stel vragen over het werkstuk en vraag om uit te leggen wat ze aan het maken zijn en wat het voor moet stellen. (Slooter blz. 119) het denkproces activeren door vragen te stellen Of ze het leuk vinden wat ze maken of dat ze misschien liever iets anders zouden maken. Ik kom erachter dat er veel leerlingen bij zijn die deze opdracht niet zo leuk vinden. Ik kan dit goed voorstellen omdat ik zelf een voorstander ben om de leerlingen opdrachten te laten maken waar hun eigen interesses liggen. In mijn optiek motiveert dit om iets met je handen te willen maken. Ik zou als jongen vroeger het ook niet leuk gevonden hebben om een handtasje van papier te maken. Ik merk ook dat de meeste meisjes deze opdracht juist wel leuk vonden. Ik heb met een aantal leerlingen besproken dat als ze deze opdracht klaar hebben en het goed hebben afgemaakt we gaan werken aan opdrachten die ze zelf mogen uitzoeken. Ik laat de leerlingen dan werkstukken maken die leuk zijn om mee te nemen en thuis te laten zien.

In de les gingen twee meisjes en een jongen met een kolomboor aan de slag, althans dat wilden ze. Ik heb dit onmiddellijk stopgezet en gevraagd wat ze wilden gaan doen. Ze vertelden me dat ze dit altijd deden bij de vorige leraar. De jongen die erbij was vertelde me dat de andere leraar heeft gezegd dat deze machine ongevaarlijk is en dat je rustig je hand er tegenaan kunt houden. Ik ben hier heel erg van geschrokken omdat deze machines heel gevaarlijk kunnen zijn. Deze machine is bij verkeerd gebruik in staat om een arm van je lijf af te rukken en zelfs bij getrainde professionals moet je weten waar je mee bezig bent en allerlei veiligheidsvoorschriften in acht nemen. In de rol van pedagoog moet je een veilig leerklimaat creëren en ik heb me ook erg verbaasd over deze gang van zaken. Ik heb de leerlingen uitgelegd waarom ik dit stop heb gezet en heb een alternatief laten zien hoe ze de gaatjes konden boren op een veel veiligere manier namelijk met een accuboer. Ik ben overigens naar de directeur gestapt (na de les) en heb hem laten weten dat er met deze machines in mijn les niet gewerkt wordt en waarom. De directeur vond dit prima hij had zelf ook geen zin in ongelukken tijdens de lestijd.

Kort voor tijd heb ik de groep toegesproken en uitgelegd dat we gezamenlijk gaan opruimen en dat ze pas weg kunnen als iedereen klaar is met opruimen. De leerlingen die klaar zijn met opruimen helpen de rest mee zodat we met zijn allen sneller klaar zijn.

Ik heb deze dag drie groepen achter elkaar waarvan de laatste groep bestond uit een groep van 24 leerlingen. Deze groep is voor praktijkonderwijs veel te groot en het is bijna onmogelijk om zoveel leerlingen goed en veilig les te kunnen geven. Bij deze laatste groep was er een onderwijsassistent aanwezig die voor de klas op haar laptop zat te werken. Dit neemt alleen niet weg dat je in een praktijklokaal niet genoeg ruimte hebt voor een groep van deze grootte.

Deze dag en de dagen erop volgend dat ik hier heb lesgegeven hebben me een compleet andere kijk op het onderwijs gegeven. Niet alleen het verschil in leeftijd maar ook het werken met een grotere groep als ik gewend ben. Omdat ik hier al veel langer met mijn PDA opleiding bezig ben als toen ik begon bij het Noorderpoortcollege heb ik veel beter de geleerde stof in de praktijk kunnen brengen. Al moet ik zeggen dat er nog steeds heel veel te leren valt maar mijn gevoel zegt wel dat ik op de goede weg ben met mijn ontwikkeling als praktijkdocent.